

Arrest

nr. 171 987 van 18 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 13 februari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 december 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 december 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 1 oktober 2008 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde op dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) nam op 14 augustus 2009 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en

weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 34 304 van 17 november 2009 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing van de adjunct-commissaris.

1.4. Verzoeker diende op 24 november 2009 een nieuwe asielaanvraag in.

1.5. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 25 januari 2010, in antwoord op verzoekers tweede asielaanvraag, de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.6. Via een op 28 april 2010 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.7. Bij arrest nummer. 43 497 van 18 mei 2010 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 26 augustus 2010 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk wordt verklaard.

1.9. Op 13 december 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 14 januari 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.04.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[A.A.N.] [...]

nationaliteit: Soedan

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 26.08.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De arts-adviseur stelt in zijn verslag dd. 07.12.2012 vast dat het voorliggende medische dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een actuele graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens. Het gaat in casu niet om een actuele ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van voornoemd artikel (zie gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 18 december 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de genaamde [A.A.N.] [...] van nationaliteit : Soedan het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

Op 18/05/2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verschaft de volgende toelichting:

"[...]"

Het advies van de arts Dr. [K.G.] dd. 7.12.2012 argumenteert als volgt:

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- Geneesmiddelenvoorschrift d.d. 22/07/2009, opgesteld door dr. [E.H.], huisarts. - Aanvraag CT schedel d.d. 31/08/2009, eveneens opgesteld door dr. [E.H.].*
- Geneesmiddelenvoorschrift d.d. 15/09/2009, eveneens opgesteld door dr. [E.H.].*
- Medisch getuigschrift d.d. 04/02/2010, opgesteld door dr. [F.M.], huisarts; in bijlage is een medicatiefiche van 02/12/2009 toegevoegd.*

Ik meen het dossier zoals het nu voorligt te kunnen beoordelen, spijs het gebrek aan actualisering van de medische informatie door de aanvrager sinds 04/02/2010.

Uit een studie van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt dat deze 32-jarige man in de periode juli 2009 — februari 2010 medische zorgen kreeg in het kader van hoofdpijn, slapeloosheid ten gevolge van stress een angstneurose.

Uit de medicatiefiche van 02/12/2009 noteren we een medicamenteuze behandeling met Xanax Retard 0,5 mg 2 x % comprimé per dag (farmaceutische stof alprazolam: een benzodiazepine die gebruikt wordt als anxiolyticum/een geneesmiddel dat angst en onrust vermindert), Inderal 80 mg 1 x per dag (farmaceutische stof propranolol: een bèta-blokker), Valproate (Depakine) 300 mg 2 x per dag (farmaceutische stof valproïnezuur + het natriumzout van valproïnezuur: een anti-epilepticum), Diazepam 10 mg 1 x per dag (farmaceutische stof diazepam: eveneens een benzodiazepine die gebruikt wordt als anxiolyticum) en Haldol 5 mg 1 x per dag (farmaceutische stof haloperidol: een antipsychoticum).

Dr. [M.] attesteerde dat de voorziene behandelingsduur meerdere maanden bedroeg en dat regelmatige opvolging door een huisarts en psychologische opvolging noodzakelijk waren.

We beschikken niet over bijkomende medische getuigschriften/verslagen aangaande een eventueel uitgevoerde psychiatrische evaluatie in dit verband (zoals bijvoorbeeld consultatieverslagen psychiatrie), ter verdere uitwerking van de psychiatrische diagnostiek en de graad van ernst.

Ondanks het tijdsverloop van intussen 2 jaar en 10 maanden ontvingen we van de betrokkene ook geen aanvullende medische getuigschriften/verslagen in dit verband en/of aangaande de verdere evolutie van de beschreven medische problematiek (hoofdpijn, slapeloosheid ten gevolge van stress, angstneurose) en de verdere medische (eventueel psychiatrische) behandeling/opvolging na februari 2010 en/of ter bevestiging van de aanwezigheid van een huidige ernstige psychiatrische en/of andere medische aandoening met een direct levensbedreigend karakter of een kritieke gezondheidstoestand en een lopende noodzakelijke medische behandeling in dit verband.

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer nr. 26585105, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240196, O. v. United Kingdom.)

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt niet dat er een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is. Er blijkt geen noodzaak aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van de betrokkene te verzekeren en de aangehaalde psychiatrische problematiek wordt niet bevestigd door overtuigende psychiatrische onderzoeken of door huidige noodzakelijke beschermingsmaatregelen.

'Nu in eerste instantie wordt geoordeeld dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, kan bijgevolg in tweede instantie met vastheid gesteld worden dat hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. (RvV 29 juni 2012, nr. 83.956; RvV 6 juli 2012, nr. 84.293)'

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte (ziekten) zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan (kunnen) geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Verzoekster is het niet eens met deze argumentatie.

1. Verwerende partij concludeerde in de eerste plaats ten onrechte dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

De arts-adviseur beschrijft vooreerst objectief de voorgelegde getuigschriften zonder deze te analyseren, beschrijft vervolgens een gebrek aan actualisering, om dan te komen tot het besluit dat dit medisch dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door

artikel 3 van het EVRM. Dit besluit van de arts-adviseur lijkt aldus voort te komen door het gebrek aan actualisering.

Hoewel erkend moet worden dat het beter had geweest voor verzoekers behandeling van zijn aanvraag deze tijdig te actualiseren, is het belangrijk in rekening te houden dat er nergens een wettelijke verplichting bestaat staat dat de medische elementen van de aanvraag spontaan geactualiseerd worden na verloop van tijd. Hoewel verzoeker er niet mag van uitgaan dat de arts-adviseur hem nog zal onderzoeken, staat het de arts-adviseur wel vrij, indien deze twijfelt, advies in te winnen van een deskundige of de betrokkene zelf [te] onderzoeken.

Het staat de arts-adviseur evenwel eveneens vrij dit niet te doen, maar in dat geval kan haar advies (waarop de beslissing van de verwerende partij zich fundeert) niet grotendeels gebaseerd zijn op het feit dat er geen actualisering volgde op de oorspronkelijke attesten van 2010.

Na dit besluit van niet-schending van artikel 3 EVRM analyseert de arts-adviseur wel nog kort de voorgelegde getuigschriften, maar zeker niet op afdoende wijze.

De arts-adviseur haalt aan dat de psychiatrische problematiek niet bevestigd werd door overtuigende psychiatrische onderzoeken of door huidige noodzakelijke beschermingsmaatregelen. Hoewel ook hier erkend moet worden dat een psychiatrisch onderzoek zijn aanvraag sterker had gemaakt, kan het niet zijn dat getuigschriften van huisartsen en bewijzen van een bepaalde medicamenteuze behandeling die duiden op de ernst van zijn psychologische problemen, als niet voldoende worden beschouwd ter vaststelling van verzoekers problematiek.

Gezien dit laatste evenzeer handelt over het verder ontbreken van bepaalde getuigschriften, analyseert de arts-adviseur de voorgelegde getuigschriften in feite enkel door middel van één stelling, namelijk dat er geen noodzaak blijkt aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van de betrokkene te verzekeren.

Nochtans blijkt uit het medisch getuigschrift dat de voorziene behandelingsduur van zijn angstneurose voor lange duur is en dat de regelmatige opvolging door een huisarts en psychologische opvolging noodzakelijk zijn.

Verwerende partij gaat er van uit dat verzoeker zonder probleem kan teruggestuurd worden naar Soedan, en dat daarbij zijn leven of fysieke integriteit niet in het gedrang zal komen. Verwerende partij gaat hierbij echter eveneens voorbij aan de context waarin verzoekers' aandoening dient geplaatst te worden.

Het is niet omdat verzoekers psychische toestand op dit moment (mits het volgen van juiste behandeling) hier in België als niet levensbedreigend kan beschouwd worden, dat zomaar geconcludeerd kan worden dat verzoek[...]'ers leven of fysieke integriteit in zijn land van herkomst niet in het gedrang zou komen. Verzoekers psychische problemen houden immers rechtstreeks verband met de traumatische ervaringen waaraan hij werd blootgesteld in Soedan. Bij een aanval is een deel van vrienden en een deel van de familiale omgeving omgekomen. Hijzelf werd aan het hoofd verwond.

De situatie in Soedan is er sindsdien niet rustiger op geworden. Indien verzoeker wordt teruggestuurd naar zijn land van herkomst, zal verzoekers psychische gezondheid er zodanig op achteruit gaan dat zijn fysieke integriteit ernstig zal worden aangetast.

Verzoeker[s] behandelende psychiater bevestigt verzoekers traumatische ervaringen in een medisch attest dd. 1.12.2010, waarin deze ook stelt dat verzoekers PTSD persisterend en therapieresistent is (bijlage 2). Verzoekers huisarts stelt in een recenter attest dd. 20.07.2012 dat de behandeling zeker nog voor tien jaar nodig is, dat er geen behandeling mogelijk is in het buitenland, en dat hij gedurende tien jaar niet in staat is om te reizen (bijlage 3).

Met de sterk verergerde problematiek die zou ontstaan voor verzoeker wanneer hij wordt teruggestuurd naar Soedan werd in de besluitvorming geen rekening gehouden.

Verwerende partij zou concreet op de persoon zijn situatie betrokken feiten moeten aanbrengen, in tegenstelling tot een blote bewering van vrees voor een onmenselijke behandeling. Hoewel psychische aandoeningen tegenover gebeurtenissen in het herkomstland niet automatisch toelaten te besluiten dat

de aandoening daar niet behandeld kan worden, moet de wederpartij wel ingaan op de oorzaak van de psychische problemen. Er moet met andere woorden rekening gehouden worden met wat de betrokkene heeft meegemaakt.

Verwerende partij ging op lichtzinnige wijze totaal voorbij aan verzoekers individuele context en de mogelijke impact op verzoekers gezondheid, en beging daardoor een schending van zijn motiveringsplicht, zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel. Door simpelweg te concluderen dat verzoek[...].er zonder probleem kan teruggestuurd worden naar Soedan, en dat daarbij [zijn] leven of fysieke integriteit niet in het gedrang zal komen, schond verwerende partij artikel 3 EVRM.

2. In de tweede plaats dient het volgende opgemerkt te worden. Artikel 9ter Vreemdelingenwet stelt dat een vreemdeling een machtiging tot verblijf kan krijgen indien deze persoon lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of indien deze ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Artikel 9ter Vreemdelingenwet is bijgevolg tweeledig: iemand komt in aanmerking voor een machtiging tot verblijf indien aan één van de twee voorwaarden is voldaan.

Verwerende partij concludeerde dat uit het voorgelegde medisch dossier niet kon worden afgeleid dat verzoek[...].er lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Op geen enkel moment werd er echter nagegaan of er een adequate behandeling voorhanden is in Soedan. Artikel 9ter Vreemdelingenwet laat op dat punt weinig twijfel bestaan: de adviseur-arts dient de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong te beoordelen. Daaronder wordt niet enkel de beschikbaarheid van een adequate behandeling bedoeld, maar ook de toegankelijkheid. De verwerende partij zelf neemt inderdaad een beslissing op basis van het advies van de arts-adviseur, maar is ook verplicht andere humanitaire elementen in rekening te nemen. Over dit alles wordt echter in de bestreden beslissing met geen woord gerept. Verwerende partij nam niet de moeite om te controleren of verzoek[...].er een adequate behandeling kan verkrijgen in Soedan, en besloot dus voorbarig dat verzoek[...].er niet in aanmerking komt voor een verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Indien verwerende partij de moeite had genomen om te kijken naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de vereiste medische zorgen in Soedan, was verwerende partij tot een heel andere conclusie gekomen.

Zoals blijkt uit de medische attesten die werden voorgelegd, dient verzoeker medicijnen in te nemen, en heeft hij psychologische begeleiding nodig. Het is hoogst twijfelachtig of verzoek[...].er deze noodzakelijke behandeling kan verkrijgen in [zijn] land van herkomst.

Volgens cijfers van UK Home Office (country information) die beschikbaar zijn over Soedan blijkt dat er slechts één psychiater beschikbaar is per miljoen inwoners. Door de onstabiele situatie in Soedan zouden bovendien de meeste psychiaters het land ontvlucht zijn. Medicijnen zijn er nauwelijks of helemaal niet, en dit laatste is zoals de verschillende attesten aantoonde, essentieel voor verzoeker als behandeling van zijn problematiek. Nog problematischer is dat in Soedan de zogenaamde traditionele genezers mensen met mentale problemen proberen te behandelen. Gezien de ernstige complicaties die kunnen optreden bij het niet behandelen van zijn aandoening, zal verzoeker vast en zeker blootgesteld worden aan een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is essentieel dat de behandeling van verzoeker verder gezet wordt, zoals bleek uit de medische attesten. Het is bijgevolg zeer twijfelachtig of verzoeker zijn levensnoodzakelijke medicijnen wel kan verkrijgen in zijn land van herkomst (bijlage 4).

Verzoeker loopt een meer dan reëel risico dat zij bij terugkeer niet enkel geen behandeling of medicatie zal kunnen verkrijgen voor zijn psychische problematiek, hetgeen een schending van artikel 3 EVRM uitmaakt. Tegenpartij hield hiermee echter totaal geen rekening bij het nemen van de bestreden beslissing.

Doordat verwerende partij op geen enkel moment naging of er een adequate behandeling voorhanden is in Soedan, schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, artikel 9ter Vreemdelingenwet en bovenal artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.”

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat uit het door verzoeker voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoeker werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de eerste bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat de aangevoerde medische problematiek – meer specifiek hoofdpijn en slapeloosheid – niet ernstig is en dat de aangevoerde psychiatrische problematiek niet wordt bevestigd door overtuigende psychiatrische onderzoeken of door noodzakelijke beschermingsmaatregelen en dat er ook geen stukken voorliggen waaruit zou blijken dat er sprake is van een aandoening met een levensbedreigend karakter of van een kritieke gezondheidstoestand en van een lopende noodzakelijke medische behandeling. In de tweede bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, omdat hij in het Rijk verblijft zonder de hiertoe vereiste documenten, meer specifiek een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. Daarnaast moet erop worden gewezen dat artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn

gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet derhalve in twee situaties waarbij een vreemdeling om medische redenen tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd. In eerste instantie kan een verblijfsmachtiging worden toegestaan indien de aanvrager aantoont dat een terugkeer op zich naar zijn land van herkomst niet kan zonder zijn leven of fysieke integriteit in het gedrang te brengen (cf. *Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2478/001, 34) en er dus “*een onmogelijkheid om te reizen*” bestaat (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Het betreft hier dus vreemdelingen “*die omwille van een ziekte of wegens hun fysieke toestand niet meer kunnen terugkeren naar hun land van herkomst*” en die zich voorheen verplicht zagen om een verblijfsaanvraag in te dienen via het toenmalige artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 9). Daarnaast voorziet de wetgever ook dat een vreemdeling voor wie de terugreis op zich geen reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit met zich meebrengt tot een verblijf om medische redenen kan worden gemachtigd indien er geen adequate behandeling voor zijn medisch probleem bestaat in zijn land van herkomst en hij hierdoor in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend dient te worden beschouwd. Het spreekt voor zich dat hierbij in regel zal dienen te worden onderzocht of het mogelijk is om een ziekte te laten behandelen in het land van herkomst en of de effectieve toegang tot een behandeling van deze ziekte in het land van herkomst van een vreemdeling voldoende is gegarandeerd (*Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/001, 35 en *Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Een dergelijk onderzoek is evenwel niet vereist indien uit de aard van de aandoening zelf – een aandoening die niet ernstig is of die geen behandeling vereist – kan worden afgeleid dat er geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat.

Uit het advies van de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer blijkt dat deze controlearts in wezen van oordeel is dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven en zijn fysieke integriteit en dat, gelet op het gebrek aan ernst van de aangevoerde problematiek, ook niet kan worden geoordeeld dat verzoeker in een onmenselijke of vernederende situatie dreigt terecht te komen indien er geen adequate behandeling zou zijn voor de aangevoerde medische problematiek, in de mate dat deze reeds is aangetoond.

Verzoeker stelt dat de controlearts hem had kunnen onderzoeken indien er bepaalde twijfels waren. Uit het advies van de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer blijkt evenwel niet dat deze bepaalde twijfels heeft. Deze arts heeft uitdrukkelijk gesteld dat hij ondanks het feit dat verzoeker naliet bijkomende verslagen aan te voeren hij het dossier zoals het voorligt kon beoordelen. Verzoeker kan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat de ambtenaar-geneesheer zijn advies grotendeels heeft gebaseerd op het feit dat hij naliet zijn aanvraag te actualiseren. De ambtenaar-geneesheer heeft zijn advies voornamelijk gebaseerd op de vaststelling dat er geen sprake is van een ernstige of bewezen medische problematiek.

Tevens moet worden geduïd dat het loutere feit dat een arts die verzoeker zelf consulteerde een medicamenteuze behandeling voorschreef niet impliceert dat een controlearts niet vermogt te concluderen dat de vastgestelde aandoening – zoals gesteld hoofdpijn en slapeloosheid – niet ernstig is. Waar verzoeker verwijst naar de angstneurose die door een van zijn behandelende huisartsen wordt vermeld en naar het gegeven dat deze huisarts een psychologische opvolging vereist achtte, gaat hij voorbij aan de vaststelling van de controlearts dat de aangevoerde psychiatrische problematiek niet wordt bevestigd “*door overtuigende psychiatrische onderzoeken*”. De Raad dient hierbij te benadrukken dat het niet kennelijk onredelijk is om een voorgehouden medisch probleem niet te weerhouden indien er geen bewijzen voorliggen dat aangepaste technische onderzoeken werden doorgevoerd die moeten toelaten een medische klacht te objectiveren en een medische analyse enkel is gebaseerd op verklaringen van een vreemdeling. Dit geldt zeker in het geval er wordt gesteld dat de voorgehouden psychische problemen verband houden met verzoekers ervaringen in zijn land van herkomst, terwijl, tijdens de behandeling van verzoekers asielaanvraag, reeds werd vastgesteld dat zijn relaas geen getrouwe weergave van de werkelijkheid vormt. Verzoeker gaat met zijn stelling dat in aanmerking had moeten worden genomen dat zijn psychische problemen verband houden met zijn traumatische ervaringen in zijn land van herkomst voorbij aan het voorgaande.

Waar verzoeker nog verwijst naar verslagen van 1 december 2010 en 20 juli 2012 moet worden aangegeven dat geenszins blijkt dat hij deze verslagen aan verweerder overmaakte. Verweerder kon er derhalve geen rekening mee houden en de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient door de Raad te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het

nemen van een beslissing kon beschikken. De verslagen van 1 december 2010 en 20 juli 2012 waarnaar verzoeker verwijst kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). Louter ten overvloede merkt de Raad nog op dat verzoeker door erop te wijzen dat een arts die hij consulteerde stelde dat de aandoening waaraan hij beweert te lijden "*therapieresistent*" is en een andere arts meende dat een behandeling "*zeker nog voor tien jaar nodig is*" een weinig rationele uiteenzetting doet. Evenzeer ten overvloede stelt de Raad vast dat het zelfs voor een niet medisch geschoold iemand, in voorliggende zaak, duidelijk is dat de vermelding door een huisarts dat verzoeker omwille van een psychisch probleem "*tien jaar niet in staat is om te reizen*" louter in een medisch getuigschrift werd opgenomen om verzoeker ter wille te zijn en dat deze vermelding manifest in strijd is met de inhoud van het medisch attest dat hij aan verweerder overmaakte, waarin door de arts die verzoeker eerder consulteerde werd aangegeven dat hij wel kan reizen.

In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van zijn middel stelt verzoeker dat de door verweerder aangestelde controlearts niet heeft onderzocht of er in Soedan een adequate behandeling voor zijn gezondheidsprobleem voorhanden is. Hij verliest hierbij evenwel uit het oog dat een dergelijk onderzoek slechts is vereist indien het ontbreken van een adequate behandeling ertoe zou kunnen leiden dat een vreemdeling in een onmenselijke of vernederende situatie terechtkomt en dat de aangestelde controlearts duidelijk aangaf dat, gelet op het feit dat geen ernstige aandoening kon worden vastgesteld, geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst kon worden weerhouden. De beschouwingen van verzoeker omtrent de moeilijkheden om in Soedan een psychiater of medicatie te vinden zijn derhalve niet dienend.

De beschouwingen van verzoeker laten niet toe te concluderen dat verweerder of de door hem aangestelde controlearts geen deugdelijke toetsing doorvoerde aan de in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalde criteria of deze wetsbepaling op een andere wijze heeft geschonden.

3.2.3. Aangezien verweerder de eerste bestreden beslissing nam op basis van een analyse die werd doorgevoerd door een door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer en niet aannemelijk wordt gemaakt dat deze enig dienstig stuk over het hoofd heeft gezien bij het opstellen van zijn advies of dit advies niet deugdelijk heeft voorbereid, kan ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden vastgesteld.

Inzake de tweede bestreden beslissing kan het volstaan te duiden dat de vaststelling dat verzoeker niet beschikt over een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum niet ter discussie staat en deze vaststelling steun vindt in de aan de Raad voorgelegde stukken, zodat ook niet blijkt dat deze beslissing niet zorgvuldig zou zijn voorbereid.

3.2.4. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient erop te worden gewezen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) reeds oordeelde dat deze verdragsbepaling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Gelet op voorgaande vaststellingen en nu geenszins blijkt dat er humanitaire redenen zijn zoals bedoeld in de rechtspraak van het EHRM kan in voorliggende zaak niet worden besloten dat verweerder artikel 3 van het EVRM heeft geschonden door de bestreden beslissingen te nemen

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK